

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:
ஸ்ரீமதே வேதாந்த மஹாரூவே நம:

ஸ்ரீ காஞ்சீ ஸ்தோத்ரமாலிகையில்

அஷ்டபுஜாஷ்டகம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய உரையுடன் கூடியது.

ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸர்
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்திதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி.

— அவதாரிகை —

கீழே துதித்த ஸ்ரீயதோக்தகாரியின் ஸந்திதிக்குத் தென்புறத் திலே திகழவது அஷ்டபுஜா திவ்ய தேசம். இத்தலத்தெம்பெருமானை ஓர் அஷ்டகமிட்டுத் துதிக்கிறாசிரியர். இத்தலத்தி லீடுபட்ட பேயாழ்வார் * தொட்ட படை யெட்டுந் தோலாத வென்றியான் அட்டபுயகரத்தான் அந்நான்று—குட்டத்துக், கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான், தாள்முதலை நங்கட்குச் சார்வு. * என்று இப்பெருமானை ஸ்ரீ கஜேந்தர் ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்துப் பேசுகையாலே அவ்வபதா நத்தையே இந்த ஸ்துதிக்கு உயிராகவைத்து “கஜேந்தர் ரக்ஷாத்வரிதம்” என்று உபக்ரமித்தருளுகிறார்.

அஷ்டபுஜன் என்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமம். ஆழ்வார்கள் தலத்தின் பெயரைச் சொல்லியே மங்களாசாஸனம் செய்தருள்வது வழக்கமாதலால் திவ்யதேசத்திற்கு அட்டபுயகரம் என்று திருநாம மாக்கினார். க்ருஹம் என்கிற சொல் கரமெனத் திரிந்தது; அஷ்டபுஜக்ருஹம் என்றதாயிற்று. ‘அட்டபுயவகரம்’ என்பது அட்டபுயகர மாயிற்றென்பாருமுளர். அஷ்டபுஜப்பெருமா ளெழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்றதாயிற்று. ஆசிரியர் தாமும் இந்தத் திருவுள்ளங்கொண்டே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் இரண்டாம் ச்லோகத்தில் “அஷ்டபுஜாஸ்பதேச” என்றருளிச் செய்தார். “அஷ்டபுஜாகிலேச” என்கிற பாடாந்தரம் ஸாதுவன்று. ‘அஷ்டபுஜாஸ்பதம்’ என்று திவ்யதேசத்தின் திருநாமமாய் அதற்கு ஈசனே! என்றபடி. அந்த ச்லோகத்தினுரையில் விரிவு காண்க. *

॥ अष्टभुजाष्टकम् ॥

गजेन्द्रक्षत्वरितं भवन्तं ग्राहैरिवाहं विषयैर्विकृष्टः ।

अपारविज्ञानदयानुभावमाप्तं सतामष्टभुजं प्रपद्ये ॥

* * *—“ மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய் ” என்றும் “ இசைவித் தென்னை புன் தாளிணைக் கீழிருத்தும்மாணே ! ” என்றும் “ என்னுணர்வி னுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே ” என்றும் ஆழ்வார்க ள் தெளிவித்தருளின பொருளைச் சிந்தை செய்து பணித்த ச்லோகமிது. “ தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளாவிருந்தொழிந் தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் ” என்னுமாபோலே கீழ்க்கழிந்த காலங் களில் கண்டவாதிரிந்து அஸ்தகல்பனயக் கிடந்தேன் ; தன்னுடைமையை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டாத ஸ்வாடியான தேவீர்தாமே மடிமாங்கா யிட்டுப் பிடிக்குமாபோலே பிடிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றித் தம்முடைய திருவடிகளிலே ருசிமைப் பிறப்பித்து இப்போது ஸத்தை பெறுவித் தருளிப்படியாலே உய்ந்து போனேன் என்றராயிற்று.

[அஷ்டபுஜாஸ்பதேச !] அஷ்டபுஜ ! என்று விளிக்கலாமாயிருக்க இங்ஙனே விளிப்பது எதற்காக ? அஷ்டபுஜனுடைய ஆஸ்பதத்திற்கு ஈசனே ! என்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும் ? என்று விசிகித்தலை பிறக்கும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அநுபவத்தை இங்கு உணர்த்தித் தெளிவு பிறப்பிக்கக் கடவோம். பெரிய திருமொழியில் (2-8.) * திரிபுர மூன்றெரித்தானும் * என்கிற திருமொழியினால் திருமங்கையாழ்வார் இத் தலத்தை யநுபவித்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். இதற்கு முந்தின் திரு மொழியில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையை இழந்து தாய்வாக்காலே பேசும்படி அடைந்த க்லேசங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் ‘ இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்கவிட்டோம் ! தம் துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டுக் கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிற்பட்டோமே ! ’ என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தான் உதவின குணங்களையும் பரம விலகூணமான வடிவழகையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கச்சிப்பதியொன்றிலே * செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தன்னடொடு சங்கமொள்வான் உம்பரிருசுடராயிடுகேடக மொண்மலர்பற்றி அஷ்டபுஜனயப் பரம்போக்யனாக ஆழ்வார்க்கு ஸேவைவஸாதித்தான். ஆழ்வாரும் கீழ்த்திருமொழியின் அநுபந்தமாகவே பரகால நாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித் தார். எற்றைக்கும் எங்குங் கண்டரியாத திருக்கோலமாயிருந்தது. * ஆழியொடும் பொண்ணர் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னொரென்றறியேன் * என்றற்போலே அப்பெருமானை இன்னொரென்று அறியமாட்டிற் றிலர். அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கவும் மனமில்லை. ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. என்ன செய்வது ! நீர் ஆர் ? என்று கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ வாய் எழும்பவில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தை சொல்லமுடியாதபடி சோதிவெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது ; அதனால் முகம் நோக்கி நீர் யார் ? என்று கேட்கமாட் டிற்றிலர். ‘ இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவே யிருக்கக்கூடும் ’ என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தாலும் ‘ நீர்

ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமோ அதிகரித்துவிட்டது. அவர்தம்மையே நேரே முகம் பார்த்துக் கேளாமல் வேறொருவரை நோக்கி 'இப் பெரியவர் யாவர்?' என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமான் தானே "நான் அட்டபுயகரத்தேன்" என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத் தலையிலே இப்படிச் சில வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பரகால நாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானார் செவியுற்று "நங்காய்! ஏதேனும் பிரயித்தாயோ? இவை என்ன வார்த்தைகள்?" என்று கேட்க; 'பிரயித்தேனல்லேன்; ஒரு மஹாபுருஷரை லேவிக்கப்பெற்றேன்; அவரை நேராக வினவமாட்டாமல் வேறொருவரை நோக்கிக் கேட்கும் பாவனையாக 'இவரார்கொல்?' என்று கேட்டேன்; அஷ்டபுஜப்பெருமாள் 'நான்தான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று விடை கூறுகிறார் காண்மின்" என்று பரகாலநாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த செய்தியைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டது அத்திருமொழி.

இங்கே விமர்சிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு; 'இவரார்கொல்?' என்றதற்கு விடை தருகின்ற எம்பெருமான் 'நான் அஷ்டபுஜன்' என்ன வேண்டியிருக்க, 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்றது ஏன்? என்று. இதற்குக் கேண்மின். 'நான் அட்டபுயன்' என்று சொல்லிக்கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானாகத் தானே வெளியிட்டதாய் விளங்கிவிடும். அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை. வேற்று மனிதரைப் பொய் சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே வெகு சாதாரியமாகச் சொன்ன விடை 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்பது. 'அஷ்டபுஜ கேஷத்திரத்திற்கு நான் அதிபதி' என்றதாகவுமாம்; 'அஷ்டபுஜ கேஷத்திரத்திலே கிடப்பானொருவன் நான்' என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாகவுமாம். துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டே சகுந்தலையின் இருப்பிடத்தை யடைந்தபோது இவனை இன்னொன்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினீயார்? என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடை கூறும்போது "பவதிய: பெளரவேன ராஜ்ஞா தர்மாதிகாரே நியுக்த: ஸோஹம்" [புருவம்சத்துப்ரபு வினாலே தரும காரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் யான்] என்று சாதாரியமாக விடை கூறினது இதற்கு உவமையாகும். புருவம்சத்து அரசனாகிய தன் தந்தையினால் நியமிக்கப்பட்ட அரசன் தான்- என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படுமாறு உரைத்தது போன்றதேயாம் இதவும். அஷ்டபுஜாஸ்பதேச! என்றவிதவும் அந்தச் சாயையிலே யருளிச்செய்ததாம். "அஷ்டபுஜாகிலேச!" என்ற சிலருடைய பாடம் ஸர்வாத்மநா விரஸமென்று தவிர்க்க. சிலர் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச) என்றே பாடங்கொண்டும் பொருளின் மருமமுணராமல் "எட்டு புஜங்களுக்கு இருப்பிடமான ஈசனே" என்றுரைப்பர்; அதுவும் அஸம்பத்தம். மற்றுஞ்சிலர்

(அஷ்டபுஜாபதேச!) என்று பாடங் கூறுவர்; அஷ்டபுஜனென்று வ்யபதேச முடையவனே! என்று பொருள் கூறிவிடலாமாயினும் பாடம் ஆசிரியருகந்ததன்று. 'அட்டபுயகரத்தான்' என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயலுக்குச் சேர்ந்த பாடம் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச!) என்பதேயாம் என்று தெளிக. ... .. (2)

स्वरूपस्य विभूषणैः परत्वचिन्तां त्वयि दुर्निवाराम् ।

भोगे मृदूकमतामभीप्सन्शीलादिभिविरयस्यि व पुंसाम् ॥

३

ஸ்வரூப ரூபாஸ்த்ர விபூஷணத்தையே:

பரத்வ சிந்தாம் த்வயி துர்நிவாராம்.

போகே ம்ருதாபக்ரமதாமப்பிஸந்

சீலாதிபிர் வாரயஸிவ பும்ஸாம்.

(3)

வே அஷ்டபுஜ! ஸ்வரூப ரூப அஸ்த்ர விபூஷண ஆத்யை: த்வயி பும்ஸாம் துர்நிவாராம் பரத்வசிந்தாம் போகே ம்ருதாபக்ரமதாம் அபிஸந்இவ சீலாதிபி: வாரயஸி.

(அஷ்டபுஜப் பெருமானே!) ஸ்வரூபம் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் திவ்யாயுதங்கள் திவ்ய பூஷணங்கள் இவை முதலானவற்றாலே தேவரீரிடத்தில் மனிதர்களுக்கு அவசியம் உண்டாகக்கூடிய பரத்வ சிந்தையை, ஸாத்திமிக்க ஸாத்திமிக்க அநுபவிப்பிக்கவேணுமென்கிற விருப்பமுடையீர் போல ஸௌ சீல்யவாத்ஸல்யாதி குணங்களைக் காட்டித் தடுத்தருளினீர்.

* * *—இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தை அநுபவரஸிகர்களே உய்த் துணரவல்லவர்கள். அஷ்டபுஜனைய நின்ற நிலையிலே பரத்வ ஸௌலப்யங்களிரண்டும் பொலிய நின்றாலும் பரத்வத்திற்காட்டிலும் ஸௌலப்யமே விஞ்சியிருக்கும்படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கொரு ஹேது விசேஷத்தை உடல்லைக்கிரூரிதில். ஸ்வரூபமோ பரத்வமே வடிவெடுத்தது. திவ்யமங்கள விக்ரஹமோ "ரூப மேவாஸ்ய ஏதம்ஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" என்கிற கணக்கிலே பரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது. * செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்க மொள்வாள், உம்ப ரிருசுட ராழியோடு கேடக மொண்மலர் * என்படல் அஷ்ட திவ்யாயுதங்களும், * கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகர குண்டல க்ரைவேயக ஹார கேபூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தா தாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண தூபுராத்யபரிமிததிவ்யபூஷணங்களும் "வக்ஷஸ் ஸ்தல்யாம் துலஸி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தி ஸர்வேசத்வம் சுதயதிதராம் ரங்கதாம்ந:" என்று பட்டரருளிச் செய்த படியே பரத்வ பிசுநங்களாயிரா நின்றன. ஆக இவற்றையடைய ஸேவிக்கும்போது 'இவன் பராத்பரனல்லவே? இவனை நாமோ

அணுகுவது! என்று கூசவேண்டி யிருக்கும். கூசினவர்கள் * வளவே முலகு தலையெடுத்துப் பிற்காலிக்க வேண்டியதாயுமிருக்கும். அங்ஙனே ஆகாமைக்காக ஸௌசீல்யாதி குணங்களைக் காட்டி யீடுபடுத்திக்கொள்ளுவது எம்பெருமானுடைய இயல்பு. அவ்வெளிமைக் குணங்களை ஏக காலத்திலேயே முற்றும் காட்டிவிட்டால் பரத்துவத்தை யநுபவிக்கப் பாங்கில்லையாகும். பரத்துவத்தை மட்டும் காட்டிப்போந்தால் அதையநுபவிக்க அதிகாரிகளில்லை; சீலாதிகளான எளிமைக் குணங்களைக் காட்டி லெரித்த நிலாவாகி யொழியும். எம்பெருமான் பரம சதுரனாகையாலே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்க வேண்டி 'இவன் பராத்தர னல்லவோ!' என்கிற சிந்தையே விளையாதபடிக்கு ஸௌசீல்ய ஸௌஸப் யாதிகளான எளிமைக் குணங்களைக் கர்மேண காட்டியருளும்படியைக் கூறிராயிற்று.

[போகே ம்ருதுஉபக்ரமதாம் அபீப்ஸந்] பரத்வத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் சீலாதிகளாலே மறைப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறதிது. முந்தற முன்னம் பரத்வத்தை யநுபவிக்கப்படிக்கால் பெருவெள்ளத்திலே அமிழ்ந்து போம்படியாமத்தனை. ... .. (3)

शक्तिं शरणान्तरशब्दभाजां सारं च संतोष्य फलान्तराणाम् ।

त्वद्दास्यहेतोस्त्वयि निर्विशङ्कं न्यस्तात्मनां नाथ विभिर्धिं भारम् ॥

8

சக்திம் சரண்யாந்தர சப்தபாஜாம்
ஸாரஞ்ச ஸந்தோல்ய பலாந்தராணம்.
ந்வத்தாஸ்யஹேதோஸ் த்வயி நிர்விசங்கம்
ந்யஸ்தாத்மநாம் நாத பிபர்ஷி பாரம்.

(4)

ஹேநாத! சரண்யாந்தர சப்தபாஜாம் சக்திம் பலாந்தராணம் ஸாரம் ச ஸந்தோல்ய த்வத்தாஸ்ய ஹேதோ: த்வயி ந்யஸ்தாத்மநாம் பாரம் நிர்விசங்கம் பிபர்ஷி

{ எம்பெருமானே! ரக்ஷகர்களென்று பெயர் சுமந்திருக்கும் தேவதாந்தரங்களின் சக்தியையும் இதரக்ஷுத்ர பலன்களின் ஸாரத்தையும் நிறுத்துப் பார்த்து (ஸாரதமமான) தேவரீருடைய கைங்கரியத்தைப் பெறுவதற்காக தேவரீரிடத்திலே நிச்சங்கமாக சரணுகதி செய்தவர்களின் பாரத்தை தேவரீர் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது.

* * *—“ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம்விநா புருஷோத்தமம்.” என்றும் “ந ஹி பால நஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈசுவரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகராகமாட்டார்கள்; ரக்ஷகரென்று பேர் சுமப்பார் சிலருண்டாகிலும் அவர்கள் க்ஷுத்ர பலன்களைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கவல்லவர்களே யல்லது பரம்புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைத்

தர வல்லவர்களல்லர். ஆக, ரக்ஷகம்மந்யர்களான இதரர்களினுடைய சக்தியையும் அவர்கள் பெறுவிக்கக்கூடிய பலன்களின் தன்மையையும் நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து தேவரீருடைய திருவடிகளில் பண்ணும் அத்தாணிச் சேவகமே ஸ்வரூபாநு ரூபமென்று தெளிந்து தேவரீரையே தஞ்சமாகப் பற்றினவர்களுக்கு தேவரீர் ஸகலவித ரக்ஷண துரந்தரராக ஆகின்றது என்றராயிற்று. .... (4)

अभीतिहेतोरनुवर्तनीयं नाथ त्वदन्यं न विभावयामि ।

भयं कुतः स्यात् त्वयि सानुकम्पे रक्षा कुतः स्यात् त्वयि जातरोषे ॥

அபீதிஹேதோரநுவர்த்தநீயம்

நாத த்வதந்யம் ந விபாவயாம்

பயம் குதஸ் ஸ்யாத் த்வயி ஸாநுகம்பே

ரக்ஷா குதஸ் ஸ்யாத் த்வயி ஜாதரோஷே.

(5)

ஹேநாத! த்வதஅந்யம்) அஷ்டபுஜப் பெருமானே! தேவரீரைக் காட்
அபீதி ஹேதோ: அநு | டிலும் வேறெரு வ்யக்தியை அபய ஸித்தி
வர்த்தநீயம் அஹம் ந | யின் பொருட்டு ஆசிரிக்கத்தக்கதாக நான்
விபாவயாமி; த்வயி ஸாநு) அறிகின்றிலேன்; தேவரீர் தயாநுவாக
கம்பே ஸதி பயம் குத: | இருக்கும்போது (ஆசிரிதர்களுக்கு) எங்கி
ஸ்யாத்? த்வயி ஜாத | ருந்து பயமுண்டாகும்? தேவரீர் நிக்ர
ரோஷே ஸதி ரக்ஷா குத: | ஹிக்கத் தொடங்கினால் எங்கிருந்து ரக்ஷை
ஸ்யாத்?) பெற முடியும்?

* * *—“களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றி லேன்” என்கிற பாசுரத்தை யுட்கொண்டு அருளிச் செய்யும் சுலோக மிது. அபீதிஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் “அபீதிரீஹ யஜ்ஜுஷாம் யதவதீரிதாநாம் பயம் பயாபயவிதாயினோ ஜகதி யந்நிதேசே ஸதிதா:” என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம். ஸம்ஸாரபயம் முதலானவற்றைப் போக்கவேணுமாலை தேவரீர் போக்கலாகுமே யொழிய அல்லாதார் போக்க அவகாசமேது? அவர்கள் தங்களுக்கு நேரும் பயத்தையே தாங்கள் போக்கிக்கொள்ளமாட்டாமல் தேவரீரைத் தஞ்சமாகப்பற்றி நிற்கும்போது, எங்கள் பயத்தைப் போக்க ப்ரஸக்திதா னுண்டோ? என்கை. தேவரீரைப்பற்றி “நின்னருளே புரிந்திருந் தேன்” என்றிருக்கு மெங்களுக்கு பயந்தானுண்டாகவும் மாட்டாது. தேவரீர் யார் பக்கலில் சீறியருளுகிறதோ அவர்கள் வேறு யாரிடத்திலும் ரக்ஷை பெறமுடியாது. “ப்ரஹ்ம ஸ்வயம்பூசு சதுராத்நோ வா.....” த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராம வத்யம்” என்ற திருவடிகவாக்கை நினைப்பது!

त्वदेकतन्त्रं कमलासहाय स्वेनैव मां रक्षितुमर्हसि त्वम् ।

त्वयि प्रवृत्ते मम किं प्रयासैस्त्वय्यप्रवृत्ते मम किं प्रयासैः ॥

த்வதேகதந்த்ரம் கமலாஸஹாய
ஸ்வேநைவ மாம் ரக்ஷிதும்ஹஸி த்வம்
த்வயி ப்ரவ்ருத்தே மம சிம் ப்ரயாஸை:
த்வய்யப்ரவ்ருத்தே மம சிம் ப்ரயாஸை.

(6)

ஹே கமலாஸஹாய! த்வம்)
த்வதேகதந்த்ரம் மாம்)
ஸ்வேநைவ ரக்ஷி தும்)
அர்ஹஸி; த்வயி ப்ரவ்)
ருத்தே ஸதி மம ப்ரயா)
ஸை: கிம்? த்வயி அப்ரவ்)
ருத்தே ச மம ப்ரயாஸை:)
கிம்?

லக்ஷ்மீபதியான அஷ்டபுஜப் பெருமானே!
தேவீ!ருக்கே அடைக்கலமான அடியேனே
தேவீர் ஸ்வயமாகவே ரக்ஷிக்கக் கடவீர்;
(என்னைக் காத்தருள) தேவீர் ப்ரவர்த்
திக்குமளவில் என்னுடைய ப்ரயாஸங்கள்
அகிஞ்சித் கரங்கள்; தேவீர் ப்ரவர்த்தி
யாதவளவிலும் அப்படியே.

* * *—கீழ்ச்லோகத்தில் அநந்யோபேயத்வம் அநுஸந்திக்கப்
பட்டது. இதில் அநந்யோபாயத்வம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. “ஸ்வப்
ராப்தௌ ஸ்வயமேவ ஸாதநயா ஜோகுஷ்யமாண: ச்ருதௌ” “நிதா
நம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:” என்று சால்த்ரார்த்தத்தைத்
தெளிவாக நிஷ்கர்ஷித்தருளினவராகையாலே தம் பக்கவில் ஒரு கைம்
முதலுயில்லாமையையும், எவ்விதமான கைம்முதலையும் ப்ரதீக்ஷியாமல்
ரக்ஷித்தருளுகைக்கிடாக அத்தலையிலுள்ள பூர்த்தியையும் அருளிச்
செய்கிறாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தையே வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் “கிம்
வா கரீச! க்ருபணே மபி ரக்ஷணீயே தர்மாதிபாஹ்யஸஹகாரி கவேஷ
ணைந; நந்வஸதி விசுவபரிபாலன ஜாக்ருகஸ் ஸங்கல்ப ஏவ பவதோ
நிபுணஸ் ஸஹாய:” என்கிற ச்லோகத்தில் விவரித்தருளினபடி காண்க.

[கமலாஸஹாய!] அடியேனே ரக்ஷித்தருளிடத்தில் தேவீருக்கு
ஸஹாயாபேகைக்கு ப்ரஸத்தியில்லை; ஒருகால் ஸஹாயாபேகையுண்
டாகில் பிராட்டியையே ஸஹாயமாகக் கொள்ளவருக்கும் என்று ஸ்சிப்
பிக்கிறபடி. * நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்
திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பிக்குமவள் பிராட்டி
யாகையாலே அந்த புருஷகார பலத்தாலே ரக்ஷணம் தப்பாதென்றிருக்
கிறார். ஸ்வேநைவ என்றது—என்னுடைய ப்ரவ்ருத்திலேசத்தையும்
ப்ரதீக்ஷியாதே ஸ்வயமாகவே என்றபடி. “அகதிம் சரணாகதம் ஹரே!
க்ருபயா கேவல மாத்மஸாக்குரு” என்று ஆளவந்தாரநுஸந்தித்தபடியே.

‘நான் க்ருபாளுவாகிலும், பேறு உம்மதானபின்பு உம்முடைய
ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டியிருந்தது காணும்’ என்று எம்பெருமான் திரு
வுள்ளம் பற்றுவதாக நினைத்து, தம்முடைய ப்ரவ்ருத்தி ஸர்வாத்மநா
அகிஞ்சித்தகரமென்பதை உத்தரார்த்தத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.
“வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமிதுவல்லால் மாரியார் பெய்கிற
பார் மற்று” என்று பூதத்தாழ்வாரருளிச் செய்ததை இங்கு நினைப்பது.

ஒருவனுக்குக் கைகொடுப்பதாக எம்பெருமான் ப்ரவர்த்திக்குமளவில் அவனுடைய ப்ரயாஸங்களுக்குப் பலனென்றுமில்லை. அப்பெருமான் தான் ப்ரவர்த்தியாதவளவில் இவன் எத்தனை ப்ரயாஸங்கள்பட்டாலும் பலனென்றுமில்லையாம். “த்வயி ரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை: த்வயி சாரக்ஷதி ரக்ஷகை: கிமந்யை:” என்று காமாஸிகா ஸ்துதியிலுமருளிச் செய்தார். “உன்னால்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறை வேண்டேன்.” என்ற திருவாய்மொழியின் உள்ளுறை காண்க. .... (6)

समाधिभङ्गवमिसपत्सु शरण्यभूते त्वयि बद्धकश्ये ।

अपत्रपे सोढुमकिञ्चनोऽहं दूराधिरोहं पतनं च नाथ ॥

७

ஸமாதிபங்கேஷ்வபிஸம்பதத்ஸு

சரண்யபூதே த்வயி பத்தகஷ்யே

அபத்ரபே ஸோடுமகிஞ்சநோஹம்

தூராதிரோஹம் பதநஞ்ச நாத!

(7)

ஹே நா த! சரண்யபூதே த்வயி பத்தகஷ்யே ஸதி, ஸமாதிபங்கேஷு அபிஸம் பதத்ஸு தூராதிரோஹம் பதநஞ்ச ஸோடும் அகிஞ்ச சந: அஹம் அபத்ரபே.	அஷ்டபுஜப்பெருமாளே! ஸர்வசரண்யரான தேவரீர் காக்குமியல்வினராயிருக்கையில், உபாயாநுஷ்டாந விரோதிகளான பாபங் கள் மிடைதருமளவில் (நமக்குத் தகாத) பக்தியோகாதினிகளில் ஏறுவதும் சருக்கி விழுவதுமாகிற கஷ்டங்களை ஸஹிக்க வெட்கப்படுகின்றேன்.

* * *—சாஸ்த்ரங்களிலே பக்தி யோகாதிகள் மத்ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே ஜ்ஞாந சக்திவைகல்ய மில்லாதவரான நீர் அவற்றிலே யிழிந்து அவ்வழியாலே என்னைப் பெறலாகாதோவென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினினாக, அதற்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிற ரிதில். ஸ்வப்ரவ்ருத்திகள் ஸர்வாத்மநா ஸாபாயங்களாகையாலே அவற்றுக்கு இடையூறுகள் விளைந்தே தீரும். “பதநாந்தாஸ் ஸமுச்ச்ரயா:” என்கிற கணக்கிலே ஆரூட பதிதகை ப்ராப்தமாகக் கூடும். ஸித்தோபாய பூதரான தேவரீரை வரித்து “நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி” என்றிருக்கக் கடவனான அடியேன் ஒருகால் பக்தி யோகத்தில் ஆரோஹண நிலையையும் அடுத்தபடி பாப ப்ராகர்யத்தாலே கீழ்விழும் நிலைமையையும் ஸஹிக்ககில்லேன். உன் கை பார்த்திருக்குமதுக்கு மேற்பட கேஷம மில்லை யென்று கொண்டேன் என்றாராயிற்று. .... (7)

प्रासामिखां त्वदनुग्रहान्मां पद्मानिषेय्ये तव पादपद्मे ।

आदेहपातादपराधदूरमात्मान्तकैङ्कर्यसं विधेया: ॥

८

ப்ராப்தாபிலாஷம் த்வதநுக்ரஹாந்மாம்
பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாதபத்மே
ஆதேஹபாதாதபராததூரம்
ஆத்மாந்தகைங்கர்யஸம் விதேயா:.

(8)

ஹேநாத! பத்மாநிஷே
வ்யே தவ பாத பத்மே
த்வதநுக்ரஹாத் ப்ராப்
தாபிலாஷம் மாம் ஆதே
ஹபாதாத் அபராத தூரம்
ஆத்மாந்த கைங்கர்ய
ஸம் விதேயா:

வாரீர் அஷ்டபுஜப் பெருமானே! பெரிய
பிராட்டியார் விரும்பத்தக்க தேவீருடைய
பாதாரவிந்தத்தில் தேவீருடைய அநுக்
ரஹாடியாகவே ருசிகொண்ட அடியேனை
இவ்வுடல் விழுமளவும் பகவதபசார பாகவ
தாபசாராதி வைதேசிகனாயும் யாவதாத்ம
பாவி கைங்கர்ய ஸக்தனாயும் செய்தருளக்
கடவீர்.

* * *—பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே “ச்வேவ தேவவஷ்ட்
க்ருதம் த்வாம் ச்ரியோர்ஹகாமயே” என்றதுஸந்தித்த கணக்கிலே
நைச்சியமதுஸந்திக்கிரூர் பூர்வார்த்தத்தில். [பத்மாநிஷேவ்யே தவ பாத
பத்மே.] தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புமா
போலையன்றே பெரிய பிராட்டியார் விரும்பக்கடவதான தேவீருடைய
பாதாரவிந்தத்தை அடியேன் விரும்புவது. ஆனால் நானாக விரும்பிற்றி
லேன். தேவீராக விரும்பச் செய்ததத்தனை. இம்மஹோபகாரம் செய்
தருளினதுபோலவே யாவச்சீர்பாதம் அபசாரபரஸக்திகள் ஏற்படாத
படிக்கும் நித்யகைங்கர்ய குதாஹலம் குன்றாதபடிக்கும் அநுக்ரஹித்தருள
வேணுமென்றராயிற்று. ... .. (8)

प्रपन्नजनपाथेयं प्रपित्तसोनां रसायनम् । श्रेयसे जगतामेतच्छ्रीमदष्टभुजाष्टकम् ॥

९

ப்ரபந்நஜநபாதேயம் ப்ரபித்ஸௌநாம் ரஸாயநம்
ச்ரேயஸே ஜகதாமேதத் ஸ்ரீமதஷ்டபுஜாஷ்டகம்.

(9)

ஸ்ரீமதஷ்டபுஜ அஷ்டகம்
ஏதத் ப்ரபந்நஜந பாதே
யம் ப்ரபித்ஸௌநாம் ரஸா
யநம் ஜகதாம் ச்ரேயஸே

இந்த அஷ்டபுஜாஷ்டகமானது ப்ரபந்நர்
களுக்கு வழித்துணையாயும் ப்ரபந்நர்களாக
விரும்புமவர்களுக்கு ரஸாயநமாயும் ஜகத்
துக்குச் ச்ரேயஸ் கரமாயுமிருக்கும்.

* * *—“கச்சதாம் தூரமத்வாநம் த்ருஷ்ணஸூர்ச்சித சேதஸாம்,
பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்.” என்ற ப்ரமாணச்
சரையையிலே ப்ரதமபாதமருளிச்செய்தபடி. ப்ரபித்ஸௌநாம் என்றது ப்ர
பத்தி பண்ணவிரும்புமவர்களுக்கு என்றபடி. ப்ரபத்துமிச்சவ:—ப்ரபித்
ஸவ:; தேஷாம் - ப்ரபித்ஸௌநாம். ஆசார்யஸமாச்ரயணம் பண்ணின
வர்களுக்கும், அதுபண்ண ருசியுடையார்க்கும், மற்றுமுள்ளாரர்க்கும் ஹித

